

Елена Павлова
Ябълката Поли

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

През юни 97 Джордж скромно ме попита дали не бих му намерил местенце в цялостната си серия МЪРТВИ ЗВЕЗДИ... Гостоприемно кимнах. Често се случва да прочетеш нещо и да ти се прииска да пишеш за същото – ако не герои, то поне място и време. Така са се родили купища продължения на „Стартрек“, „Конан“ и какво ли още не.

Е, минаха времената, когато авторите се зъбеха един на друг и си стискаха идеите под мишничка. Ние тук в МЕГА сме един екип, заедно... Ето защо, след като идеята за ВИРТУАЛНАТА ПОЛИЦИЯ ме грабна, аз се „пъхнах“ в света на Джордж и... ето ти го резултата. ВИРТУАЛНАТА РЕАЛНОСТ от различна гледна точка. Впрочем, това беше разказ за едно, а стана за съвсем друго... Но така е в нашия занаят!

ПРОЛОГ

Играта се наричаше „Ураган на колела“. В единия от сумрачните барове, намиращи се в тази игра, на масата в дъното, седяха един хилав тип и Ябълката Поли. Хилавият тип, с брезентово яке, очила и репортерско касетофонче беше журналист. Поли, от своя страна, беше пищна мацка с дълга и лъскава черна коса, влажен поглед на кобила, разкошно лице и черни кожени дрехи, предизвикателно разголващи както хубавите ѝ рамене, така и хубавите ѝ крака.

Журналистът – да споменем, че се казваше Диего Панзър – доста се бе мъчил да обикаля играта (пеша, защото вестникът му няма достатъчно пари да плати и за мотор), докато намери поне едно от „местните“ момичета, от което да вземе интервю. Мики Светкавицата му тегли една, Джени Лисицата... Абе, нека не изброяваме. Важното е, че Ябълката Поли се нави да си разкаже историята за двеста в брой и това е достатъчно...

Запознах се тука вчера с един, дето такива ми ги редеше... Ченге, то е ясно. Ама специално ченге – от Виртуалната полиция... Бъни Смит се казваше. Много готин пич, нищо че е малко тъпичък. Обаче работата е в друго. Разправя ми той как се кефел да скача от игра на игра и да лови „престъпници“...

„То туй игрите, вика ми, голяма работа – не е като реалния живот! И да те гръмнат, почваш пак... Сигурно е страшна работа да ти плащат да бачкаш в игра, а, Поли?“. Кимнах – какво да му кажа. Лесно му е на него... Я да дойде той като мен бачкатор, да го видим тогава!

А, ти, журналистче? М'че ти си същата работа – турист в играта! Слагаш шлема – тук си. Сваляш шлема – няма те...

Да почна от началото, викаш, че иначе нямало да се получи интервюто? Хубаво!

Казвам се Полийн Жуковски. Обикновено ми викат Ябълката Поли – по игрите, де, в „Бучард“ съм си пациент Жуковски и толкоз. Да бе, да бе, не ме припирай и до „Бучард“ ще стигна! Нали ти искаше от самото начало... Та, значи, бачкам в игрите от... трябва да има вече седем годинки, че и отгоре даже. На колко години съм ли? Ма, пита ли се жена за такива работи! Добре де, на тридесет и шест. Ама в игрите можеш да

приемаш какъвто си образ искаш. Или какъвто изискват, точно да го кажем. Нареджат ти да си маце – щото то това му е хубавото, готините мацки и бързите мотори, острите саби, или там за к'вото е играта... Нареджат ти да си бабичерник – сбабичкерваш се, значи. Ми да, сума ти време бачках като вещица в някъв тъпизъм... „Мечът на Зората“ се казваше май. Като се сетих за Меча, та – един от „Бучард“, той и осемнадесет няма... Тоя същият е дъртият Мрън Пън, даскалът по мечовете, сецаш се...

Тъй, тъй, да си дойдем на думата – „Бучард“. В реалния свят това е клиника за тежки увреждания „Бучард хил“. Събират ги там всякакви – слепи, глухи и сакати... инвалиди, де. Ама такива, дето вече никой не мож' им помогна. В игрите това е „Бучард'с Виртуалити“, специална компания, която осигурява персонал и за най-шурите прищевки, тъй де, игри. То, и други компании има, че как, обаче „Бучард“ е най-голямата, доколкото знам – или поне тя държи основната част от ролите в игрите, в които съм участвала.

Как става ли? Мно-ого просто, приятелче! Игрите, знаеш, текат в реално време – колкото стоиш тук, толкова минава и в нормалния свят. И обратното: изключиш ли се, не мож се върна в същия миг, в който си излязъл... Това е то реално време. Само че ти имаш биошлем и толкоз. Трябва да се изключваш от време на време, колкото и да си видиот... Нали трябва да ядеш, да ходиш до едното място, такива ми ти работи. А пък ние там в „Бучард“ си имаме биована. Лягаш, значи, автоматиката сама ти закрепва електроди, маски, каквото там трябва – и ето те в играта за неограничено време. Машинката те обслужва. Една игла във вената – и манджата си тече директно в кръвта ти... С една дума, за тялото ти се грижат: обръщат го, почистват го, съвсем като новичко е. А междувременно ти се шматкаш из играта...

Мечта за всеки видиот, викаш? Така си е! Някои от големите клечки сигурно си имат такива биовани... Ама то е и опасно, разбираш ли? Колкото и добре да те поддържа ваната, не е като да си в тялото си – лека-полека то се скапва. Вържеш ли се веднъж и изкараш ли повече от пет-шест месеца във ваната, не мож се отвърза вече... в реалния свят си боклук.

А, в „Бучард“ редовно ни изключват, да не помислиш! Всеки месец за по един ден, също и ако ще имаме посещение от роднини... Ама стигнал ли си до „Бучард“, вече няма значение, щото тъй и тъй си напълно скапан.

Кво викаш? Що им бил персонал в игрите ли? Бе ти тъп ли си, или

само се правиш? Хората, мой човек, плащат, за да ИГРАЯТ – и значи примерно някой трябва да ги нападне, та да стрелят по него... Ей го на, тука, в Урагана – подземниците от Изоставените квартали какво, да не би да са играчи? Може и да има някой изпаднал глупак, дето не иска да се изключи и да почне отначало, ама на такива тука им викаме Делириуми. Ей, имаше един Делириум в „Звездни герои“, ум да ти зайде. Луд като краставичка, ти казвам! Преди време – още преди да бачкам в играта – един мошеник го пребил и му прекарал картата. И нашият първо си я намерил и му смазал на нещастника мутрата. А после, понеже оня бил изиграл всичкото в банковата сметка, перкото останал в играта – изключи ли се, повече не би се върнал. Говореше се, че повече от два месеца не бил излизал... Съмнявам се, сигурно става дума за седмица-две, или пък някой в реалния свят го е сложил на система... Инак да е пукнал – ако не от глад, то от жажда, как му викат докторите, не обезводняване, ми дехитрация... Не, дехидратация! Във всеки случай Делириумът си върнал откраднатото, че и спечелил още. И си седи в играта. Някаква автоматика го изключва от време на време, колкото да поседи в реалния свят час-два... Мисля, преди да напусна, си беше купил биована и...

Както и да е, отвличам се. Значи, подземниците. Те всичките са от нашите. Почваш като подземник... и аз бях преди време. Поспечелваш малко пари, лепваш се към банда и така, та до върха. Кво мислиш – Бензиновия Чарли е от наште! Той затова е и толкова смахнат, де... Виж, другите не са. Обикновено върхушката е запазена за разни баровци, които повечето време киснат в играта... Но то си е тъй – на нас работата ни не е да шефстваме, а да слугуваме!

Ама инак не е толкоз лошо в игрите, да не си помислиш! То си е единственият живот, дето го имам и не бих го сменила, честно ти казвам, и за милиони... Да се върна в инвалидната браква, как ли пък не! Златна да е, пак няма да ми ги има краката, нали? Е, за това съм тук... Ми да, готино е. Жесток живот, вярно, все едно дали си в Урагана, в Меча на Зората или в Звездните герои... Ама това си е то играта.

Виж, кофти е като те убият – или те ранят. Айде, ранен – иди-дойди. Махаш се към сервиза... Долу, в другия край на града, срещу Вавилонската кула, там е. Значи, забучваш в сервиза, ръсваш се и те оправят за нула време... иначе, като в реалния живот – раната поляка си зараства... Да, хубаво е поне, че програмата не предвижда да те хване пневмония например. Обаче като те убият, нещата се смрънгясват...

Е, как защо? Ами, постоянните герои – по-известните бачкатори като нас – не могат да се върнат, като ги гръмнат, нали така? Тъпо ще

стане, ако играчът те очисти и след пет минути пак си наоколо... Затова излизаш от играта. Мож' да се върнеш с ново лице, ако „Бучард“ – специалистите там, де – отчетат, че си имал, как се казва, полезен принос и начи мястото ти е тука... Обаче в повечето случаи те изхвърлят. Ти кво, да не мислиш, че ей тъй, от кеф си тръгнах от Звездните герои? Ами! Бях станала шефка на орбитална база! Дето се казва, въртях половината игра... Обаче един печен мошеник искаше да прави на базата ми търговска кантора – да продава забранен софтуер. И като не му позволих, взе, та ме очисти. Еми, той играч, той плаща, нали знаеш – клиентът е прав. И Ябълката Поли, тряс – в Меча на Зората. Туй първия път, преди вещицата... При ени гейши. Ма не, не гейша – Пепеляшка в кухнята...

Какво? Не, не, не съм бачкала само в три игри! Просто тия двете другите най си ги обичам, а в Урагана съм вече повече от година. Инак, минала съм през едно кажи го двадесетина... Имаше там една, „Златна треска“ беше май... и други. Много други.

Не разбираш защо все пак съм тук? Защо ли си губя времето с теб? А, да, все пак ми плащаш за тая работа! Как да ти го обясня, журналистче? Казвам ти, че си турист тука... а аз тук живея. И толкоз.

Колко печеля? Моя си работа, ей! Достатъчно да изхранвам родителите си, за джобни тука вътре и да се поддържам жива. Знайш колко струва тая работа? „Бучард“ не са благотворително заведение и... Абе, как да ти обясня?

Искаш някоя история? Е, мой човек, днес не ти се отваря парашутът. И въобще имам среща с Ятамото след половин час и, мен ако питаш, най-хубаво ще е да се измиташ, преди Крилатите да са дошли... Друг път да се видим пак? Ще ти стигнат ли паричките за входната такса? И аз земам процент от нея де, за туй питам. Е, ако решиш да наминеш, знаеш къде можеш да ме намериш! Чао, сладур... и внимавай, че ще те сгзаят, докато стигнеш до Базата, ей!

ЕПИЛОГ

Мястото се наричаше „Бучард Хил“. В малка сумрачна стая без прозорци на разбрицан стол седеше хилав тип с омачкан костюм и очила. Срещу него се намираше купчина накамарена върху метална маса апаратура – светеха екранчета, пиукаше нещо си... От апаратурата го делеше сандъкообразна вана, от която към медицинските гадости с екранчетата водеше дебел сноп кабели и тръби. Във ваната лежеше неподвижно една жена.

Тялото ѝ бе като изсушена смокиня – с бяла, полупрозрачна кожа, безволево отпусната и сбръчкана. В тънките ѝ прошарени с вени ръце бяха забити поне дузина игли. Главата ѝ бе обръсната до голо и върху черепа бяха залепени датчици. Кислородна маска закриваше половината ѝ лице. А от таза надолу... Жената нямаше крака. И по-голямата част от апаратурата не бе свързана с функциите на биованата или с виртуалната реалност.

Влезе медицинска сестра. Чехлите ѝ неприятно жвакаха по линолеума, докато прекосяваше стаята. С рязък жест сестрата изключи нещо на ваната, махна кислородната маска и излезе отново.

Минута-две по-късно жената във ваната отвори очи. Хилавият нетърпеливо се наведе към нея.

Слаба усмивка пролази по устните ѝ и тя каза дрезгаво:

– Дойде да ме видиш, а? И 'начи все пак си носил истинското си лице в играта, журналистче... А аз се чудех дали си тъп или глупак! Сега разбираш ли ме? Кажй поне нещо де, не стой като пън!

– Да, мисля, че разбирам... Здравсти, Поли! – промърмори той.

Ябълката Поли му се усмихна широко.

КРАЙ

© 2001 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1007>]